

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. K.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2019, č. j. 2 A 33/2019 -35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce JUDr. Ing. Jakuba Backy **se u r č u j e** částkou ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2019, č. j. KRPA-169080-15/ČJ-2019-000022-ZSV. Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Zajištění stěžovatele předcházelo dne 28. 4. 2019 výjezd policejní hlídky k oznámení z linky 158, při kterém hlídka ověřovala stěžovatelovu totožnost. Stěžovatel se hlídce prokázal litevským občanským průkazem a ukrajinským cestovním pasem, na kterém bylo vylepeno polské vízum s platností od 28. 11. 2017 do 27. 6. 2018. Oba doklady vykazovaly známky neoprávněného pozměnění, což na dotaz hlídky stěžovatel také potvrdil. Hlídka stěžovatele proto zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Z následného odborného vyjádření (které je založeno ve spise) skutečně vyplynulo, že jak občanský průkaz, tak polské vízum vylepené v ukrajinském cestovním pase jsou padělané; samotný cestovní pas byl pravý.

[3] Při podání vysvětlení téhož dne stěžovatel uvedl, že do České republiky přicestoval z Ukrajiny dne 22. 4. 2017 na české vízum za účelem návštěvy své matky, která zde žije. Poté si našel dobrou práci ve skladu a už nechtěl odjet. Nemá žádné české pracovní povolení. K tomu, aby mohl na území České republiky pobývat, si opatřil padělané doklady, za které zaplatil celkem 750 eur (500 eur za občanský průkaz, 250 eur za vízum). Matku nechce do ničeho zatahovat, není na ní nijak závislý. Výslovně uvedl, že chce odjet na Ukrajinu, kde žije jeho otec a sourozenci. V České republice původně bydlel u své matky, která ho nechávala u sebe přespát, poté se však pohádali a on od ní odešel. Nikoho dalšího zde nemá. Na dotaz žalované dále uvedl, že nemá žádné finanční prostředky, už skoro dva měsíce nepracuje. Nemá v České republice žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, je svobodný a děti nemá. Na Ukrajině může bydlet v bytě své matky, který je zatím prázdný. V České republice nemá žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat. V návratu na Ukrajinu mu nebrání žádné překážky. Dále uvedl, že chce Českou republiku co nejrychleji opustit a nastoupit do armády.

[4] Stěžovateli bylo rozhodnutím žalované ze dne 28. 4. 2019, č. j. KRPA-169080-12/ČJ-2019-000022-ZSV, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl zajištěn za účelem správního vyhoštění – proti rozhodnutí o zajištění podal stěžovatel žalobu.

II. Rozhodnutí městského soudu

[5] V žalobě stěžovatel namítal, že se žalovaná zcela opomněla vypořádat s eventuálním zásahem do jeho soukromého a rodinného života, a to přesto, že jí bylo známo, že se na území České republiky nachází jeho matka.

[6] Městský soud stěžovatelovu žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl s tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované považuje za dostatečné. Městský soud zopakoval, co stěžovatel uvedl při podání vysvětlení – z jeho výpovědi vyplynulo, že k území České republiky nemá žádnou vazbu, která by jeho vycestování znemožňovala. Z odůvodnění žalované je zřejmé, že při rozhodování o zajištění vycházela ze všech skutečností uvedených při podání vysvětlení, vč. tvrzení o stěžovatelových rodinných vazbách. Dle městského soudu lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí nepostrádá

pokračování

úvahy o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, a je tak i v tomto ohledu přezkoumatelné.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Rozhodnutí městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž uvedl, že se s posouzením přiměřenosti nemůže v žádném případě ztotožnit. Žalovaná svou povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zcela opomněla. Nesprávně přitom vycházela z informace stěžovatele o tom, že nechtěl svoji matku do řízení zapojovat. To je dle stěžovatele třeba chápat tak, že nechtěl své matce přivozovat nepříjemnosti spojené s případným výsledkem. Nelze z toho však vyvozovat, že by její přítomnost na území České republiky považoval za bezvýznamnou. Městský soud nejen že pochybení žalované nezhojil, ale také se zcela neakceptovatelně stroze s názorem žalované ztotožnil. Proto nemohou rozsudek ani napadené rozhodnutí obstát.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podstata věci tkví v posouzení otázky, zda bylo možno stěžovatele zajistit, resp. zda zákonný účel jeho zajištění, kterým byla realizace správního vyhoštění, je alespoň potenciálně možný – a to s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Dlužno dodat, že neuplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování či finanční záruky (§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců) stěžovatel nijak nerozporoval. Jeho námitka co do přiměřenosti dopadů rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života je totožná jako v řízení před městským soudem.

[12] Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, vyplývá, že správní orgán má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění známy nebo vyšly-li před rozhodnutím o zajištění najevo. Mezi tyto překážky přitom patří také případný nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Tvrdit a prokázat, že realizací správního vyhoštění bude právo cizince na soukromý a rodinný život nepřiměřeně zasaženo, však musí především sám cizinec (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60).

[13] Stěžovatel při podání vysvětlení uvedl, že na území České republiky žije jeho matka. Současně však uvedl, že na ní není nijak závislý, nebydlí s ní a nechce ji do řízení

jakkoli zatahovat. Naopak uvedl, že se chce vrátit na Ukrajinu, kde žije jeho otec a sourozenci. Přestože se žalovaná stěžovatele na existenci rodinných a společenských vazeb na území České republiky dotazovala několikrát, stěžovatel opakovaně odpověděl, že se chce vrátit na Ukrajinu (toto uvedl při podání vysvětlení celkem čtyřikrát). Trval tedy na tom, že chce území České republiky opustit, a to bez ohledu na skutečnost, že zde pobývá jeho matka. Z výpovědi stěžovatele zachycené na č. 1. 6 a 8 správního spisu tedy nelze dojít k závěru, že by byl na území České republiky natolik fixován, resp. že by zde udržoval natolik silné rodinné vazby, že by jeho vyhoštění představovalo vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu nepřiměřený zásah. Pakliže by skutečně se svou matkou udržoval intenzivní kontakt, který by byl následnou realizací správního vyhoštění narušen, jistě by tuto skutečnost při podání vysvětlení alespoň v obecných rysech nastínil a netrval by na svém návratu na Ukrajinu.

[14] Přestože žalovaná v rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění matku stěžovatele výslovně nezminila, nelze říci, že by se možnými překážkami realizace správního vyhoštění (vč. zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele) vůbec nezabývala. Toto posouzení je obsaženo na str. 6 napadeného rozhodnutí. S ohledem na opakovaná tvrzení stěžovatele o svém návratu na Ukrajinu a skutečnost, že vydání rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění je dle § 124 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců prvním úkonem v řízení, pak lze poněkud stručnější úvahu žalované považovat za dostatečnou. Podstatné pro posouzení případného zásahu do soukromého a rodinného života bylo to, že stěžovatel dal svými tvrzeními jasně najevo, že tuto rodinnou vazbu nepovažuje za natolik zásadní, že by pro něj odloučení od matky představovalo nepřiměřený zásah.

[15] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v době rozhodování žalované o zajištění za účelem správního vyhoštění nic nenasvědčovalo nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Žalovaná zohlednila možnost stěžovatelovy zpětné integrace a vedení života v zemi jeho státní příslušnosti, z jejího rozhodnutí je zcela zřejmé, co jí vedlo k závěru o neexistenci překážek realizace správního vyhoštění a co při svém posuzování považovala za podstatné.

[16] Městský soud proto nepochybil, považoval-li rozhodnutí žalované ohledně neexistence překážek realizace správního vyhoštění, resp. možného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné.

V. Závěr a náklady řízení

[17] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

[19] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě usnesením městského soudu ze dne 14. 5. 2019, č. j. 2 A 33/2019 - 16. V řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovený zástupce učinil jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], kterým bylo podání kasační stížnosti. Uskutečnění porady s klientem, o jejímž konání doložil ustanovený zástupce potvrzení, Nejvyšší správní soud nezohlednil, neboť z obsahu tohoto potvrzení vyplývá, že se uskutečnění porady týkala podání kasační stížnosti a jejím výsledkem bylo toliko udělení pokynu k jejímu doplnění, neboť kasační stížnost byla podána jako blanketní. Svým obsahem se tak jednalo o poradu ohledně kasační stížnosti – tj. písemného podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], nikoli další poradu s klientem přesahující jednu hodinu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Z těchto důvodů ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce dále doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů dle 35 odst. 10 s. ř. s. navýšena o částku odpovídající DPH 21 %. Celkem tedy bude ustanovenému zástupci z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4114 Kč, a to do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu